

Laird Barron

Krev je můj chleba

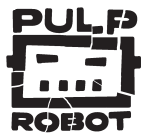

Laird Barron

—

Krev je můj chleba

(Blood Standard)

Krev je můj chleba (Blood Standard)

Copyright © 2018 by Laird Barron

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with

G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Czech edition © 2021 Gnóm! – Jakub Němeček

Pulp Robot Library # 3

Translation © Jakub Němeček

Cover drawing © Tomáš Kučerovský

Photo © Henry Stampfel

Druhé, opravené vydání.

Second Czech edition (translation revised).

ISBN: 978-80-88299-16-5

Jessice M.

...žena s psíma očima odmítne zatlačit mi oči...

– HOMÉR

*A všechna havěť sliznatá
si žila; a já s ní.*

– SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

část první

Polibek na rozloučenou

I Jedna

Jako kluk jsem hrozně obdivoval Humphreyho Bogarta. Toužil jsem po plstěném klobouku a baloňáku. Chtěl jsem nosit bouchačku, kouřit cigára bez filtru a přimhouřeněma očima šacovat dámy s dlouhejma nohama a norkovou štolou přes ramena. Dychtil jsem pronásledovat padouchy, napravovat křivdy a nastolovat mír.

Když jsem přežil vlastní dospívání, odhalil jsem temnej, komickej paradox – tíživej úděl každého soukromýho očka, tajemství, který šestákový romány a černobílý filmy vždycky vynechaj: s každou hádankou, kterou náš nebojácnej detektiv rozluští, s každým tajemstvím, který odhalí, s každým zločinem, kterej vyřeší, je svět zase o kousek nešťastnější. Takže jsem to rozlousk a stal se radši gangsterem. Víc peněz, víc ženskejch, lepší hadry. Co se záhad týče, těch je mnohem míň. A koeficient mizérie? V zásadě stejnej.

Stát se gangsterem. Jo, dalo by se vyprávět. Jak jsem skončil na nejsevernější pobočce Outfitu, to je truchlivá sága. Vyprávění o tom, jak jsem tomuhle životu unikl, není o nic míň pochmurný, zato o dost kratší.

LETĚL JSEM PRVNÍ TŘÍDOU Z Anchorage do Nome – Outfit mě tam poslal na pracovní prázdniny.

Šéf mě objal kolem ramen.

„Izajáši,“ pravil. „Udělej pro mě něco, synku. Pokoukej se na zamrzlý krajinky, nafot polární záři a třebaš i nakrápni nějakou tu kebuli. Uvidíme se za pár měsíců.“

Možná to neřek přesně takhle, ale skoro tak. Myslel tím, že mám všude slídit a ujistit se, že je v zákulisí všecko cajk.

Ten kšeft mi moc nevoněl. Nome není ze žádnýho hlediska špičkovéj post. Popravdě ho spíš hlavouni v Anchorage a Chicagu využívaj jako mafiánskou trestaneckou kolonii. Do krutýho mrazu se posílají jen dva typy lidí – chlápci se speciálním nadáním a budižkničemové. Teď mluvíme o rebelech, sadistech a packalech. Ne, z tohohle pracovního zařazení jsem žádnou radost neměl, aťsi bylo jen krátkodobý. Nicméně jsem věděl, co se sluší. Zdvořilá prosba náčelníka mi byla rozkazem.

Po příletu jsem se hlásil u Vitaleho Nighta, místního gangsterskýho potentáta, kterej velel tundře, kam až oko dohlédlo. Asi tak středně silnej chlap; hranať od orlího nosu až po kostnatý ruce a ostrý kolena. Lesklý šednoucí vlasy a hadry šitý na míru – takovej rádoby Sinatra.

Night vyšplhal po chicagským služebním žebříčku tak, že dělal prvotřídního poskoka lidem o generaci starším, než jsem já. Uměl tasit rychle jak pistolník z Divokýho západu a na kontě měl hromadu mrtvol. Sám jsem ho viděl na střelnici v akci. „Rychle“ nebyl přesnej popis. Vypadalo to, že se mu pistole teleportuje z pouzdra do ruky, a vzápětí vyprázdnil zásobník do terče – do černýho středu o průměru pětáku.

Chlap bez výčitek svědomí, tak zněl všeobecněj názor na Vitaleho Nighta. Mezi gangsterama těžko přijít k větší pokloně. Proč ho mocipáni přesunuli na Aljašku, bylo záhadou. Kolovala spousta zvěstí – že někoho voddělal bez souhlasu shůry; že přebral milenku, komu neměl; že se křivě kouknul na šéfa. Mohlo jít o libovolnej z těchhle přestupků, anebo žádněj.

Night v poslední době zařizoval nejrůznější kšefty mezi Nome a Prudhoe Bay. Drogy, zbraně, hazard, prostituci; všecko, co mohlo zvednout morálku osamělejím posádkám rybářskejch lodí a buranům z ropnejch

polí, když dřou v Zemi půlnočního slunce do úmoru. Outfit Aljašku miloval – námořní trasy doširoka otevřený, tráva jedna z nejkvalitnějších v Severní Americe a nekonečný příliv ropných peněz, který ve finále natečou do kapes Outfitu. Udržovat to na Aljašce v chodu znamenalo umět rozpoznat chlapy, který se dokážou popasovat s extrémama světla a tmy a permanentně hnusným počasím.

A můj úkol? Nahnat strach pár Nightovým podřízeným, kteří trochu zaostávali v plnění úkolů, aby se k tomu nemusel snižovat osobně nebo se patlat s uraženejma citama. Rodinný vztahy jsou malicherný a komplikovaný bez ohledu na to, o jakou rodinu se jedná.

Když jste potřebovali někde získat navrch, poslali jste tam Izajáše Coleridge. Byl jsem zlatej standard. Znáte ty filmy o světově proslulým špiónovi, co produkoval Albert Broccoli? V každým číhá někde v pozadí hrozivej udělanej vazoun v pěkným obleku. Zabíjí lidi, který naštvou jeho šéfa, arcipadoucha. Tak ten vazoun, to jsem byl já.

Prvních pár týdnů v Nome proběhlo hladce. Tupci, který jsem přijel vyděsit, se jen mrkli na můj přísněj ksicht a hned začali sekát dobrotu. Skvělej kšeft. Většinou jsme mastili karty a trávili notnou část každého večera chlastáním v nějaký z tuctu zdejších hospod. Sblížil jsem se s místní partou, obzvlášť s chlápkem, kterej u Nighta fídlal druhý housle, s Tonym Becchim (aka Tonym Pugétem), břichatým gangsterem ze starý školy. Z hodně starý, asi tak ze středověku.

Tony Pugét stejně jako já v tomhle konkrétním představení jenom hostoval. Chicago rozhodlo, že Nightovi by se hodilo nadání postaršího vyrovnanýho gangstera; ne napořád, jen tak na rok nebo dva. Tony P. byl původně z Floridy a illinoiský počasí nenáviděl. No, a počasí na Aljašce nenáviděl ještě mnohem víc. Nebral jsem mu jeho přesvědčení, že tenhle pocit máme my dva společně. Došel k němu na základě

toho, že jsem napůl Maor. Vytvořili jsme si takovou humornou scénku:

Co dělá kurva Maor na Aljašce? zeptal se vždycky on.

Sere rampouchy, na to já. Jaká je na dnešek předpověď?

Ráno částečně na hovno, odpoledne přechodně na hovno a večer na hovno skoro furt.

Divný bylo, že nakonec jsem si tu otázku musel klást pořád častěji sám: co tady vlastně dělám? Místo abych se tímhle instinktem, o kterém jsem se už naučil, že je to můj anděl strážnej, řídil, kopnul jsem do sebe dalšího panáka a čekal jsem, až mi dá pokoj.

A takhle jsem v tom pokračoval, dokud už nebylo pozdě.

I Dva

Vesmír se změnil v peklo na lehkým člunu v Čukotském moři. Moje čím dál vrtkavější povaha mi posílala spousty výstražnejch znamení. Měl jsem to předvídat, měl jsem brát ohledy na to, co si žádá moje duše.

Celá ta šaškárna začala jít do kytek v den, kdy Vitale Night nařídil, aby ho hrstka jeho lidí doprovodila na krátkej let do soukromý lovecký chaty poblíž Kotzebue. Důvod cesty odmítl uvést, a když jsem vyzvídal, jen se samolibě ušklíbl. Velitele se dvakrát neptáte; držíte kušnu a čekáte, co bude.

A bylo tohle: naskládali jsme se do malýho dvouvrťulovýho letadla a odfrčeli na sever do buranský lovecký chaty na opuštěným pobřeží. Připadla mi sice spartánsky zařízená, ale docela klasa. Jak by člověk čekal, byl to srub; výzdobu tvořily hlavy ledních medvědů a fotky různejch papežů a chlápků z Rat Packu.

Vitale Night uspořádal pořádnou párty. Dotáhl bednu šampaňskýho a spoustu koxu. Společnost drsňáků rozveselovalo pár sněžnejch králíčků. Já se chmuřil někde v koutě a pil mnohem víc, než bylo zdrávo. Ráno jsem dovrávoral dolů po schodech, zrovna když Night a Tony P. vybalovali pušky a sady stahovacích nožů. Rozkládali to svý nářadíčko po pestrobarevným párty ubruse na jídelním stole a přitom se na mě šklebili a poštuchovali se. Na sobě měli vlněný košile, vlněný kalhoty a těžký zimní boty. Jejich škleby věštily, že se blíží něco strašnýho. Zbejvalo už jen čekat, jakou to na sebe vezme podobu.

Vitale Night kontroloval teleskop na pušce.

„Coleridgi. Slyšel jsem, že seš lovec.“ Namířil mi tím kanónem na hlavu a vystřelil naprázdno. „Kristepane, přestaň se tak kabonit. Vyděsíš holky. Jen do tebe trochu reju, no.“ Zhluboka a upřímně se s Tonym rozesmáli.

Došel jsem k baru, popadl láhev Knob Creek a nalil si velkého panáka k snídani. Než přijel velkéj teréňák, flaška se povážlivě vyprázdnila.

Půltuctu se nás vecpalo do stísněný kabiny a vyjeli jsme na pobřežní led. Vozidlo rachotilo na kovovejch pásech, který se zakusovaly do modrobílejch hřbetů stlačeného ledu. Na nebi se sbíraly nízký, těžký mraky a splývaly s lehkou mlhou. Nakonec se kry začaly rozjíždět do otevřeného moře. Čekal na nás dlouhej dřevěnej člun, u kormidla někdo z místních. Všichni si přes zimní kabáty natáhli větrovky a nahrnuli se do člunu. Rozštěkaly se dva motory Evinrude a kormidelník s náma vyrazil do slaný mlhy.

„Co máme v merku?“ zeptal jsem se Tonyho Pugéta.

„Stádo mrožů,“ křičel přes řev motorů. „Zimujou na ledovecích u pobřeží. Nahrabem si hafo mrožoviny!“

Skrz mraky se prožralo slunce.

VÝJEVY Z TOHO ODPOLEDNE mi zůstanou vyrytý do paměti, dokud tu moji břidlicovou tabulku nevymaže smrt: stupňovitej ledovec, co vypadal jak abstraktní socha zikkuratu, plnej teček mátožnejch mrožů, který se přijíždějících lidí vůbec nebáli; Night, Tony P. a dva další střelci pálej jak o život, až se člun houpe a kymácí; další lovec, kterej připravuje párek mačet v očekávání masový dekapitace; kvílení umírajících zvířat; proudy horký rudý krve, který syčeť přes okraj ledovce do černý mořský vody. Puch hrůzy, sraček a kouře, jako by se z kusu divočiny najednou staly přenosný jatka.

Jeden z chlapů natáčel masakr na kameru. Místo komentáře radostně halekal.

Ne snad, že bych se k svému činu odhodlal vědomě. Kdyby to tak bylo, možná bych váhal – Vitale Night byl až moc rychlej a moc šílenej. Vzepřít se mu znamenalo riskovat ošklivou smrt. Co jsem udělal, bylo čistě instinktivní, byla to solidární reakce zvířete v mém zadním mozku.

Vitale Night a já jsme stáli bok po boku poblíž přídě. Naznačil mi gestem, ať mu podám plnej zásobník. Ze zpětného pohledu mám pocit, že měl v úmyslu demonstrovat vlastní nadřazenost tím, že mě poníží do stavu osobního podržtašky. Pomalu a uvážlivě, s nohama zapřenýma proti houpání člunu, znova nabíjel. Naprosto nekrytej. Zvedl hlavu, aby obhlíd situaci, a já ho hranou ruky sekl do krku. Brejle s barevnejma sklama mu vodlítly. Vydal zvuk, jako když vyrazí pára z čajový konvice, a padl na kolena. Vyražte z chlapa vzduch a vyrazíte z něj veškerou schopnost bojovat; je úplně fuk, jestli byl ráno čilej jako rybička.

Zved jsem jeho pušku a namířil ji zhruba na Tonyho Pugéta.

„Hej, Tony. Radši to vodpískej a jedem domů. Vitale potřebuje doktora.“

Nikdo z posádky nevěděl, která bije. Nightovi chlapi byli zmatený jako ty kvílející mroži, co se plácali na ledovci. *Maříánská příručka* na takovýhle situace nepamatuje.

Tony Pugét opatrně odložil zbraň. Tím v zárodku zabránil čemusi, co mohlo vyeskalovat v přestřelku uprostřed Čukotskýho moře.

„Jo, jo. Nevypadá zrovna nadšeně.“ Věnoval mi odpornej, nenávistnej úsměv.

Když jsme dopluli na pobřeží, odletěl jsem s ním a Vitale Nightem letadlem do Nome. Night byl zhrouceněj na zadním sedadle, oči pevně zavřený, šedej ksicht. Vydával bublavý zvuky, asi jako mimino. Tony P. mu tiskl ruku a něco mu šeptal, zřejmě slavnostní přísahu pomsty.

Když jsme v Nome rolovali po letišti, od Nortono-
va průlivu fičela ostrá vichřice. Rychle a hustě padal
sníh. Těsně předtím, než se Tony P. nasoukal za svým
šéfem do sanitky, se mi konečně podíval do očí.

„Izajáši... Právě sis parádně dojebal život. Proč?“

Neměl jsem mu co odpovědět. Jak mu to vysvětlit
slovy, kterým by porozuměl aspoň vzdáleně? Navzdory
všemu, navzdory zlu v mém srdci, jsem nikdy nebyl
lovcem němých tváří.

Tentokrát jsem v křesle seděl já.

Hoši Vitaleho Nighta zbytečně neriskovali. Chlápek s mojí pověstí? Nebudete ztrácet čas. Kdepak, najmete sexy koktejlovou barmanku, ať ho pěkně vodzbrojí a podrazí. Dávka ketaminu vmíchaná do skotský se sodou, potom půlnoční jízda do starý konzervárny v Nome. Jestli jste chytrý, svážete mě do kozelce, ztlučete, necháte krváct, trošku si mě prostě předklepete na hlavní chod. Žádný překvápka, žádná příležitost vobrátit situaci ve svůj prospěch, žádný druhý dějství. Šmytec a opona, bejby.

Byl jsem až zvráceně pyšnej na to, jak profesionálně a s jakým strachem k tomu přistupovali. Tony Pugét a pár goril mě svlíkli do boxerek. Přivázali mě řetězem uprostřed betonový podzemní kobky třikrát čtyři metry. Jsem velkej, takže spotřebovali spoustu řetězu.

To křeslo bylo z poctivýho kovanýho železa a vypadalo, že ho museli odšroubovat z paluby rybářský lodi. Na stropě blikaly špinavý zářivky. Kobka smrděla louhem a plísni. Základama prosakoval slabej bahnitej pach mořský vody. Byla tam kosa jak uprostřed zimy v mrazáku, ačkoli jak se Tony P. a jeho poskokové střídali v bušení do mý čelisti, přestával jsem rozlišovat jemnější detaily.

Gorila číslo jedna byl ramenatej mládenec s pětma jako cihly. Ne úplně mý velikosti, ale vyrýsovanej z toho, jak v hasičský posilovně makal s činkama. Takový neúporný hovado – jeho bůhvíkolikátá řacha dopadala se stejně drtivou silou jako ta první. Říkal jsem si,

že jestli bude žít dost dlouho, dotáhne to daleko. Přes šlem na ksichtě jsem na kluka šibalsky zamrkal, abych mu připomněl, že nic v tomhle životě nemáme jistý. Čehož jsem já nejlepším příkladem.

„Von je furt samá legrace,“ řekl.

„Každej dělá tvrďáka, dokavad' se mu nepustíš do koulí,“ pravil Tony Pugét.

Teď pár důvěrnejch slov o Tonyem P. V tý nachový teplákový soupravě a brejlích s drátěnou obroučkou nevypadal nic moc. Nicméně zabil už spousty lidí. Jeho specialitou byly nože, vrtačky a podobný hračky. Rodným jménem byl Tony Becchi, ale Tony Pugét se mu říkalo proto, že jak jste jednou viděli Tonyho ve výkonu služby, znamenalo to pugét na vašem hrobě. Postupně dozrál v mazanýho obchodníka. Jenom pár vysoce postavenejch šéfů vědělo o hráčství nebo kokainu víc než Tony P. Proto si taky moh dovolit fikat procesí výstavních přítelkyň, jezdit v letošním modelu jaguára a každej víkend utrácet na baru moře prachů.

A teď tady stál v mrazivý kobce a řídil mlácení, který mu ni zisk, ni slávu nepřinese. Musel si určitě říkat, že jednou dojde taky na něj.

Ke zvratům štěstěny dochází rychle. Meteor rychle z nebe padá. Před dvěma dny jsem jedl steak z roštěnce, usrkával šampaňský Cristal a bral své bratry v zločinu na hůl při každotýdenní partičce pokeru vzadu v klubu. Před dvěma dny jsem byl muž, kterej měl své postavení. Přáteli i nepřáteli ctěn a obáván; lokaji a podřízenými zbožňován. Žádněj král, to ani náhodou, ale o dost víc než jen statista v honosný krvavý opeře.

Dneska večer jsem byl vězeň: omámenej, svlíknutej, mučenej, a měl jsem už pěkně našlápnuto stát se mrtvolou. Blížící se zkázu jsem hodlal přivítat se špetkou duševního klidu. Bohatství a krach, život a smrt, všechny důležitý věci balancujou na ostří břitvy. Ano, s čím kdo zachází, s tím taky schází. V tomhle oboru

to platí vždycky. Činy mají své důsledky a můj osud bylo možný zredukovat na fyziku. Nelitoval jsem ničeho. Teda ničeho krom setrvalého mizerného počasí, který zmařilo všechny lety z města, takže jsem tu uváz jako snadnej terč pro pomstu.

Potem se mi odlepila izolační páska na držce. Ta páska byla jen formalitka, divadelní rekvizita při obřadu starým jako zločin sám; jmenoval se rituální likvidace zrádců. Mohl jsem klidně řvát z plných plic. Neslyšel by mě nikdo krom ostatních gaunerů, který hlídali nahoře. Byli jsme v podsvětí, v tom bodě na mapách, co ho značej lebky, zkřížený hnáty a draci. Páska, kombinačky a klempířský kladivo tu byly hlavně kvůli tradici. Gorily chápalý, že pokoušet se mě vyděsit je dost marný úsilí.

No, aspoň že to kladivo k něčemu bylo. Tony P. mi s ním zlomil pár žeber a rozdrtil malíček na levý ruce. Už brzo v tom bude pokračovat po celý paži až nahoru. Věděl jsem přece, jak se to dělá; dost často jsem ten s kladivem býval já. Cíl naší cesty nebyl žádný tajemství. Na konci večera bude na krbový římse stát hlava velkého zlého Izajáše Coleridge.

Vyplivl jsem pásku a řekl hlasem, kterej už skoro nebyl můj: „Jak je Vitalemu?“

Night tady podezřele chyběl. Hádal jsem, že mu asi není dobře.

Tony Pugét pravil: „Už si nikdy nezazpívá karaoke. Nemůže ani mluvit. Vopravdu moc tady chtěl bejt, aby viděl, jak zhebneš.“

„A jaks to poznal? Pověsili mu na krk takovou tu bílou ceduli?“

Můj ostrovtip mi vysloužil třísknutí do levého zápěstí a já na chvíli odplul do horký bílý prázdnoty. Andělské postavy na okřídlených koních zdravily mou vznášející se duši, nebeské polnice břeskně zněly a z Olympu zahřměl hrom. Něco takového.

Ztěžka jsem dopad zpátky na zem, zklamanej z toho, že jsem pořád v řetězech a pořád to bolí. Tony

Pugét a jeho gauneři shlíželi na zuboženou masu mého těla. Co jsem se tak dovtípil, asi tu zrovna proběhla porada.

„Víš, co bych tak ňák řek, Tony?“ Kluk potěžkal velký zahradnický nůžky s pogumovanejma rukojetma. Letmo se kouknul někam k mému rozkroku. „Já bych řek, že na ty zdvořilosti už se vyserem.“

Tony Pugét pustil s břinknutím kladivo na podlahu. Vytáh z kapsy ty svý nóbl brejle a nasadil si je na nos. Najednou vypadal, že je celej hrr, aby už měl tuhle špinavou práci za sebou. Nepochybně mu v hotelu zahřívala peřinu nějaká letuška nebo mladounká striptérka.

„Dobře, chlapče. Jdi na to.“

Teď na mě šibalsky zamrkal ten kluk a kleknul si mezi mé stehna. Nůžky se doširoka roztáhly. Zafal jsem každičkej sval v těle, ale řetězy nepraskly. Matko, z tvýho syna bude každou chvíli eunuch.

Díkybohu zazvonil telefon.

PŘIŠLA ZPRÁVA SHŮRY, že mě z tohohle místa odvolávají. Mým mučitelům skončila zábava.

Vazoun neochotně odložil zahradnický nůžky.

„Hele, pojďme si to zvopáknout.“

„Však se ještě uvidíme, ty čmoude jeden.“ Tony Pugét mi plivl do tváře. Ostatní si z něj vzali příklad.

Naložili mě do nákladního letadla, který letělo do Anchorage, a odvezli na pracovní stáž do nemocnice Providence. Katalog mých zranění byl celkem působivej. Rozdrcenej nos, zlomený žebra, polámaný prsty, našťipnutý zápěstí a proražená plíce. Zhmožděniný od hlavy až k patě. Fakt samý prkotiny. Nic, co by nespravila festovní dávka narkotik a pár tejdnu odpočinku.

Stavili se taky policajti. Zanedlouho odcházeli se šustivejma lupenama stodolarovek ve zpocenejch dlaních. Očekával jsem návštěvu od Vitaleho Nighta

nebo některýho z jeho oblíbených pochopů. Kdybych se vzbudil a Tony Pugét mi zrovna podřezával hrdlo, přišlo by mi to jako ta nejpřirozenější věc na světě.

Až na to, že takhle to nebylo.